

Тому, не дивлячись на територіальні особливості та розбіжності в рівнях розвитку регіонів, держава повинна забезпечити міжрегіональну єдність відтворення макроекономічних процесів. А це її головне призначення в політиці регіонального розвитку.

Література

1. Конституція України: Основний Закон від 28.07.1996 р. // Відомості Верховної Ради України. — 1996. — №30. — 141с.
2. Закон України «Про місцеве самоврядування в Україні», від 21.05.1997 р. № 280/97-ВР // Відомості Верховної Ради України (ВВР). — 1997. — №24. — ст.170
3. Закон України «Про місцеві державні адміністрації», від 09.04.1999 р. № 586-XIV // Відомості Верховної Ради України (ВВР). — 1999. — №20-21. — ст.190

Варшавська Н. Г., аспірант,
Донецький національний університет,
м. Вінниця

РОЗВИТОК ОРГАНІЧНОГО АГРОВИРОБНИЦТВА ЯК ЧИННИК ПІДВИЩЕННЯ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ ПІДПРИЄМСТВ АПК УКРАЇНИ: РЕГІОНАЛЬНИЙ АСПЕКТ

Агропромисловий комплекс займає пріоритетне місце, як складова частина національного господарства країни і являє собою складну систему, яка об'єднує всі галузі народного господарства, що беруть участь у виробництві сільськогосподарської продукції і доведенні її до споживача.

На світовому ринку попит і пропозиція сільськогосподарської продукції незбалансовані. Україна має величезні ресурси для виробництва продовольчих продуктів і є однією із провідних виробників якісного, конкурентоздатного продовольства у світі.

Виробництво органічної продукції сьогодні вважається одним із найперспективніших напрямів розвитку економіки агропромислового комплексу. Багато науковців висвітлюють різні аспекти даного питання: Ємцев В.І., Андрійчук В.Г., Білоченко А.М. На їхню думку АПК України не може реагувати на якісні динамічні зміни зовнішнього середовища, а розвиток органічного агровиробництва знаходиться поза увагою держави.

Неможливо не погодитися з науковцями, проте окремі фермерські господарства, які прагнуть збільшувати свою прибутковість та конкурентоспроможність, знаходять все нові шляхи для власного розвитку. Залучення власних та позикових інвестицій, пошук іноземних програм розвитку органічного агровиробництва, участь у міжнародних виставках, отримання сертифікатів європейського зразка — усе в комплексі призводить до спроможності експортувати органічні товари. Участь у міжнародному органічному агровиробництві — це один із способів підвищення конкурентоспроможності, заявлення про себе, як про сильного гравця на світовій арені.

Розвиток органічного агровиробництва зумовлений наявним попитом в країнах Європи. Органічна продукція вирізняється натуральним складом продукції, прекрасними смаковими якостями, відсутністю шкідливих домішок, безпекою для людини та навколишнього середовища.

Вартість таких товарів досить висока. Вирощування таких продуктів значно рентабельніше, ніж вирощування звичайної аграрної продукції. Український аграрій зацікавлений у експорті органічних продуктів за кордон.

Якщо враховувати той факт, що виробництво органічної продукції в Україні розпочалося лише наприкінці 90-х років XX ст., то можна говорити про позитивну динаміку розвитку даної галузі. За даними Organic World Україна займає 0,7 % у світовому виробництві органічної продукції. Площа сільськогосподарських угідь зросла з 270 тис. га у 2008 році до 340 тис. га у 2014 році, а чисельність господарств з 118 до 145 відповідно (Рис. 1).

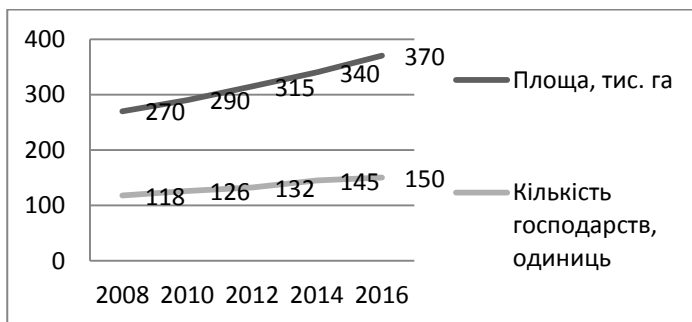

Рисунок 1. Динаміка розвитку органічного агровиробництва

Регіональний аспект розвитку АПК в Україні має сформовану визначеність. Лідерами у виробництві агропромислової продукції є Київська, Вінницька, Хмельницька, Івано-Франківська, Тернопільська, Одеська, Львівська області. 2014 рік продемонстрував приріст валової продукції сільського господарства. Так, порівнюючи перше півріччя 2014 року з аналогічним періодом 2013 року слід зазначити, що індекс обсягу сільськогосподарського виробництва становив 109,6 %. Такі результати свідчать про позитивну динаміку та наявний потенціал агропромислового комплексу України (рис. 2).

Особливістю органічного виробництва в Україні є також його регіональний аспект. Найбільш органічне агровиробництво зосереджене у Київській області — 27 %, Вінницькій області — 12 %, Львівській — 8 %, та Волинській — 8 % областях. Така нерівномірність пояснюється якістю ґрунтів на цих територіях, фермерськими традиціями та лояльністю органів місцевого самоврядування до інвесторів.

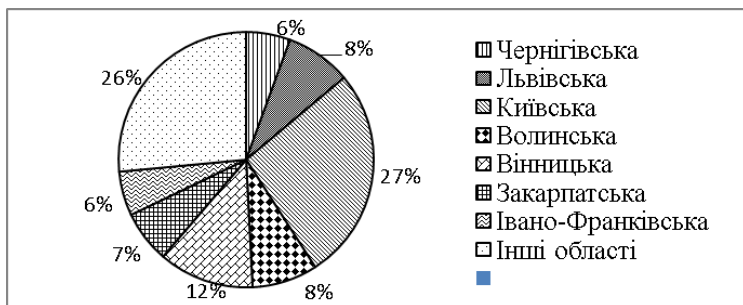

Рисунок 2. Частка областей — лідерів органічного агровиробництва

Проте потенціал для розвитку значно більший: наявність відповідних земель — близько 10 млн. га екологічно чистих ґрунтів, сприятливий клімат та можливість експорту до країн Європейського союзу.

Проблемою для розвитку виробництва органічної продукції в Україні є політична нестабільність, відсутність законодавчої бази та державного регулювання, відсутність програм розвитку для підтримки аграріїв.

Отже, розвиток органічного агровиробництва та його експорт приносить вигоду не лише господарствам, які здійснюють вирощування і продаж продукції, а й Україні, в цілому, — як державі,

яка прагне до екологізації, до впровадження новітніх технологій, що загалом впливатимуть на економічне зростання всієї галузі та посилюватимуть міжнародну конкурентоспроможність країни на світовому ринку. Регіональна концентрація — характерна риса органічного агровиробництва в Україні. Тому Міністерство агрополітики повинно стимулювати на державному, обласному та місцевому рівнях фермерські господарства. Створення сприятливого мікроклімату, ефективних програм розвитку, залучення інвесторів призведе до регіонального збільшення обсягів виробництва, посилить якість та кількість фермерських господарств, що призведе до зростання конкурентоспроможності АПК України.

Література

1. Державна служба статистики України <http://www.ukrstat.gov.ua/>
2. Організація World Organic <http://www.organic-world.net/yearbook.html>

Гавриленко В.Н.

к. ф.-м. н., професор,
Гомельский государственный университет
имени Ф. Скорины, г. Гомель

ПРИМЕНЕНИЕ МАРКЕТИНГОВЫХ МОДЕЛЕЙ ДЛЯ ОПТИМИЗАЦИИ ПРОИЗВОДСТВЕННЫХ ЗАПАСОВ В ОРГАНИЗАЦИИ

В настоящее время любое предприятие при своей деятельности постоянно находится под угрозой потери своей экономической безопасности при принятии неверных управленческих решений. Очевидно, что экономическая безопасность предприятия достигается за счет эффективного использования совокупности корпоративных ресурсов, то есть тех факторов бизнеса, которые используются владельцами и менеджерами предприятия для выполнения целей бизнеса. В процессе финансово-хозяйственной деятельности предприятия появляется информация для анализа состояния его экономической безопасности. На основе этой информации оцениваются функциональные и совокупные критерии, по которым оценивается экономическая безопасность предприятия, их отклонения от плановых значений, анализируются причины возникновения этих отклонений. После этого выраба-